

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **PhDr. H. P.**

proti
žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**
sídlem Francouzská 19, 120 00 Praha 2

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21.10.2014 sp. zn. 40 Si 78/2013, ve věci poskytnutí informací

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou soudu dne 29.10.2014 se žalobkyně domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 17 odst.5 zákona č. 106/1999 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje

v příslušném znění (dále jen „informační zákon“) odložena její žádost o poskytnutí informací.

2. Žalobkyně namítla, že odmítnutím pro nezaplacení úhrady bylo zasaženo do jejích ústavních práv, když žádala o poskytnutí „odškodňovací“ judikatury, která dokládá rovnost účastníků před zákonem. Požadovaná částka 34 900 Kč je zcela nepřiměřená povaze žádané informace a majetkovým poměrům průměrného občana státu, ve skutečnosti představuje „umělou“ překážku bránící realizaci práva na informace. Žalobkyně navrhla k důkazu (kromě listinných důkazů založených ve správním spise) svůj účastnický výsledek k prokázání „potřebnosti“ žádané informace a „významu“ pro její životní sféru.
3. Žalovaný s poukazem na judikaturu správních soudů navrhl zamítnutí žaloby, když postupoval zcela v souladu se zákonnou úpravou.
4. V podání doručeném soudu dne 21.11.2018 žalobkyně žádala, aby soud při právním posouzení věci posoudil otázku, zda povinný subjekt je povinen vždy poskytnout žadateli i dílčí část z „celkové“ informace v tom rozsahu, který nenaplní podmínku „mimořádně rozsáhlého vyhledávání“, a úhradou podmínit pouze tu část informace, která tento „základní nezpлатněný“ rozsah překračuje. Žalobkyně poukázala na přípis České školní inspekce ze dne 12.6.2018, kdy povinný subjekt podle ní poskytl informace „do limitu“ § 17 informačního zákona a úhradou podmínil pouze část informace přesahující „limit“.
5. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27.11.2018 č.j. 22 A 24/2016-91, ten však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22.5.2020 č.j. 8 As 5/2019-29 s odůvodněním, že se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou uplatněnou dne 21.11.2018.
6. Krajský soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 s.ř.s. soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně požádala žalovaného dne 27.2.2013 o poskytnutí pravomocných rozsudků vydaných žalovaným v letech 2011 až 2012 v řízeních o odškodnění podle zákona č.82/1998 Sb., s výjimkou odškodnění za škodu (újmu) v řízeních trestních, kterými žalobám (byť jen z části) vyhověl. Žalovaný poté vyzval žalobkyni k zaplacení úhrady ve výši 204 000 Kč, částku odůvodnil množstvím spisů (celkem 10 189 pravomocných rozsudků v agendě C a EC) a časem, v němž budou pracovníci muset vyhledat informace (celkem 1020 hodin). Ke stížnosti žalobkyně rozhodlo ministerstvo spravedlnosti dne 1.8.2014 tak, že snížilo úhradu na 34 900 Kč, když rozsah prověřovaných spisů bylo podle ministerstva možno snížit na základě kódů ve statistických listech. Počet prověřovaných spisů tak klesl na 1745, což se poté promítlo do výpočtu částky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nezaplatila částku 34 900 Kč ve lhůtě 60 dnů po doručení rozhodnutí ministerstva spravedlnosti, žalovaný její žádost o poskytnutí informací odložil dne 21.10.2014, o čemž žalobkyni informoval.
8. Pokud jde o návrh důkazu účastnickým výsledkem žalobkyně, krajský soud tento neprováděl, neboť žalobkyně v žalobě neuplatnila žádná tvrzení, která by nebylo možné

prokázat jiným způsobem než právě účastnickým výsledkem a z podané žaloby rovněž neplyne, jaký význam přesahující rámec prostých tvrzení uplatnitelných v žalobě by provedení navrženého důkazu mělo mít. V souladu s § 131 odst.1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (který je ve správním soudnictví použitelný na základě § 64 s.ř.s.), totiž důkaz výsledkem účastníků může soud nařídít, jestliže dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak (a jestliže s tím souhlasí účastník, který má být vyslechnut).

9. Pokud jde o „žádost“ žalobkyně v podání ze dne 21.11.2018 (viz bod 4. tohoto rozsudku), tuto soud v žádném případě nepovažuje za argumentační rozhojnění námitky uvedené v žalobě ze dne 29.10.2014. Tam žalobkyně poukazovala pouze na nepřiměřenost částky povaze požadované informace a majetkovým poměrům průměrného občana státu, s tím, že jde podle ní o bránění právu. O jakékoli možnosti dělení informace, částečného vyhovění žádosti, a na to navazující rozsah zpoplatnění není v žalobě ani zmínka, ani náznak, že by se žalobkyně zabírala takovou myšlenkou. Podle soudu jde jednoznačně o kvalitativně zcela nový žalobní bod – uplatněný s ohledem na § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 a 4 s.ř.s. opožděně, proto se jím soud nezabýval. Pro úplnost, nad rámec soud uvádí, že žalobkyně v nyní posuzované věci žádala o „balík“ rozhodnutí určitého typu za určité období (srov. bod 7. tohoto rozsudku), kdežto ze zmiňovaného přípisu České školní inspekce ze dne 12.6.2018 se podává, že žalobkynina žádost o informace obsahovala samostatné, oddělitelné části, na které povinný subjekt reagoval samostatnými vyjádřeními.
10. K věci samé krajský soud předesílá, že podle ustálené judikatury správních soudů platí, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím jsou žalobní body obecnější, tím obecněji k nim správní soud přistoupí a posoudí je. Není na místě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Podle dlouhodobé judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví dále platí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí povinného subjektu o odložení žádosti podle § 17 informačního zákona soud neposuzuje věcně důvody pro poskytnutí nebo neposkytnutí požadované informace, nýbrž pouze to, zda jsou dány podmínky pro uplatnění úhrady nákladů podle § 17 odst. 1 citovaného zákona, resp. posoudí přiměřenost výše úhrady vzhledem k povaze informace a tomu odpovídajícímu rozsahu vyhledání informace (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4.11.2015 č.j. 10 A 4/2014-148). V daném případě žádal žalovaný jako povinný subjekt úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací (§ 17 odst.1 informačního zákona), přičemž celý postup vyhledávání a prověřování byl podrobně, srozumitelně a logicky popsán ve výše citovaném rozhodnutí ministerstva spravedlnosti, s nímž se žalobkyně seznámila. Žalobkynina námitka co do přiměřenosti požadované částky byla formulována naprosto obecně, proto považuje soud za dostačující ztotožnit se s argumentací ministerstva spravedlnosti v rozhodnutí ze dne 1.8.2014 a uzavřít, že úhrada ve výši 34 900 Kč je vzhledem k povaze informace a tomu odpovídajícímu rozsahu vyhledání informace přiměřená (nutno vytrdit rozhodnutí, kterými bylo vyhověno, celkem 1745 spisů). Jak již uvedl NSS v rozsudku citovaném v bodu 5. tohoto rozhodnutí, instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 14. 7. 2011, čj. 286/2011-OT-OSV, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací podle informačního zákona, neobsahuje předem stanovená kritéria, v jakých případech se nebude úhrada vyměřovat, proto nebylo možné zohlednit při stanovování výše úhrady majetkové či osobní poměry žalobkyně. Pokud jde o námitku, že žalobkyně žádala o „odškodňovací“ judikaturu, k tomu soud

uvádí, že z informačního zákona ani z žádných dalších právních předpisů nevyplývá, že by rozsudky o odškodnění podle zákona č.82/1998 Sb. podléhaly zvláštnímu režimu z hlediska přístupu k informacím, potažmo z hlediska hrazení nákladů s tím spojených. Soud si je vědom, že podle Listiny základních práv a svobod patří právo na informace mezi základní politická práva, avšak žádné právo nestojí osamoceně a nelze jej vykládat a uplatňovat bezbřezě. V tom, že žalovaný jako povinný subjekt žádal v dané věci po žalobkyni úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, soud neshledává žádný zásah do jejích ústavních práv.

11. Soud tedy zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst.7 s.ř.s.
12. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, který má v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činnost nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. srpna 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu